

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 12ης Νοεμβρίου 1996 *

Στην υπόθεση C-294/95 P,

Girish Ojha, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος από τον E. H. Rijnaeker Hordijk, δικηγόρο Άμστερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. Frieden, 62, avenue Guillaume,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 6 Ιουλίου 1995 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-36/93, Ojha κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-497),

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την A.M. Alves Vieira, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενη από τον D. Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, ασκούντα καθήκοντα προέδρου τμήματος, P. Jann και M. Wathelet (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του G. Ojha, εκπροσωπούμενου από τον E. H. Rijnsacker Hordijk και τον K. Corpenholle, δικηγόρο Βρυξελλών, και της Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από την A. M. Alves Vieira, επικουρούμενη από τον δικηγόρο D. Waelbroeck, κατά τη συνεδρίαση της 13ης Ιουλίου 1996,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 4ης Ιουλίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Σεπτεμβρίου 1995, ο G. Ojha άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντίστοιχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως της 6ης Ιουλίου 1995, T-36/93, Ojha κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-497, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή του με την οποία είχε ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 20ής Οκτωβρίου 1992, περί πρόωρης νέας τοποθετήσεώς του στις Βρυξέλλες, προς το συμφέρον της υπηρεσίας (στο εξής: επίδικη απόφαση).

2 Από τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι ο G. Ojha, υπάλληλος βαθμού Α 5 στη Γενική Διεύθυνση Απασχόληση, εργασιακές σχέσεις και

κοινωνικές υποθέσεις (ΓΔ V) της Επιτροπής στις Βρυξέλλες, τοποθετήθηκε στις 15 Αυγούστου 1991 στην Αντιπροσωπεία της Επιτροπής στη Ντάκκα (Μπαγκλαντές), όπου ανέλαβε καθήκοντα συμβούλου και επόπτη προγραμμάτων ανάπτυξης και ενίσχυσης.

- 3 Με σημείωμα της 8ης Μαΐου 1992, ο διευθυντής της διεύθυνσεως «Ασία» της Γενικής Διευθύνσεως Εξωτερικών Σχέσεων της Επιτροπής (ΓΔ I), E. Fossati, γνωστοποίησε στον αναιρεσειόντα τέσσερις καταγγελίες, που προέρχονταν αντιστοίχως από την Κυβέρνηση του Μπαγκλαντές, από τη Διεθνή Τράπεζα και από δύο ευρωπαϊκές εταιρίες, με τις οποίες του προσαπτόταν ότι είχε επιδείξει ανάρμοστη συμπεριφορά κατά την άσκηση των καθηκόντων του.
- 4 Ο αναιρεσειών απάντησε με σειρά τηλεομοιοτυπιών και σημειωμάτων, που απέστειλε στις 15 και 28 Ιουνίου, καθώς και μεταξύ 11 και 18 Ιουλίου 1992, στον E. Fossati ή στον J. Bailly, προϊστάμενο της Αντιπροσωπείας στη Ντάκκα.
- 5 Στις 13 Ιουλίου 1992, ο J. Prat, γενικός διευθυντής, αρμόδιος για τις σχέσεις Βορρά-Νότου στη ΓΔ I, γνωστοποίησε στον αναιρεσειόντα την πρόθεσή του να ζητήσει τη νέα τοποθέτησή του στις Βρυξέλλες. Ο J. Prat τόνισε ότι το μέτρο αυτό δεν αποτελούσε ούτε πειθαρχική κύρωση ούτε το αποτέλεσμα αρνητικής εκτιμήσεως των επαγγελματικών του ικανοτήτων επεξεργασίας και ανάλυσης. Απλώς φρονούσε ότι τα προσόντα του μπορούσαν να αξιοποιηθούν καλύτερα στο εσωτερικό της Επιτροπής απ' ό,τι στην αντιπροσωπεία, όπου ο αναιρεσειών δεν είχε επιδείξει την αναμενόμενη ικανότητα προσαρμογής στο διπλωματικό περιβάλλον.
- 6 Παρά τις εξηγήσεις που ο αναιρεσειών έδωσε στις 7 Αυγούστου στον Lipman, βοηθό του γενικού διευθυντή του, στις 7 Σεπτεμβρίου στον διευθυντή του και στις 9 Σεπτεμβρίου στον γενικό διευθυντή του, στις Βρυξέλλες, ο τελευταίος ενέμεινε στην αίτηση νέας τοποθέτησεως του αναιρεσειόντος. Στις 9 Οκτωβρίου 1992, ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως και ο γενικός διευθυντής της ΓΔ I αποφάσισαν, βάσει γνωμοδοτήσεως που διατύπωσε στις

22 Σεπτεμβρίου 1992 η επιτροπή των εκ περιτροπής μεταθέσεων — που προβλέπεται στην ανακοίνωση της Επιτροπής της 26ης Ιουλίου 1988, με τίτλο «Κατευθύνσεις σχετικά με το νέο σύστημα των εκ περιτροπής μεταθέσεων των υπαλλήλων εκτός Κοινότητας» —, ότι ο αναιρεσειών όφειλε να λάβει τα αναγκαία μέτρα για την επιστροφή του στις Βρυξέλλες από 1ης Νοεμβρίου 1992.

7 Στις 19 Οκτωβρίου 1992, ο G. Ojha άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον της επιτροπής των εκ περιτροπής μεταθέσεων. Με σημείωμα της 20ής Οκτωβρίου 1992, ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως γνωστοποίησε στον αναιρεσειόντα ότι, κατόπιν της απορρίψεως της εφέσεώς του εκ μέρους της επιτροπής των εκ περιτροπής μεταθέσεων, έλαβε, ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) και προς το συμφέρον της υπηρεσίας, την απόφαση να τον τοποθετήσει εκ νέου στις Βρυξέλλες από 1ης Νοεμβρίου 1992.

8 Ο αναιρεσειών, αφού υπέβαλε ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), άσκησε την 1η Ιουνίου 1993, ενώπιον του Πρωτοδικείου, προσφυγή-αγωγή κατά της από 1ης Μαρτίου 1993 σιωπηρής απορρίψεως της ενστάσεώς του.

9 Ο G. Ojha ζήτησε από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την επίδικη απόφαση και, καθόσον ήταν αναγκαίο, την απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1992. Ζήτησε επίσης, αφενός, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να του καταβάλει το ποσό των 500 000 βελγικών φράγκων ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που ισχυρίστηκε ότι υπέστη και, αφετέρου, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

10 Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο αναιρεσειών προέβαλε τέσσερις λόγους αφορώντες, πρώτον, την παραβίαση της διαδικασίας των εκ περιτροπής μεταθέσεων και την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, δεύτερον, την παράβαση του καθήκοντος αρωγής, την παράβαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, τρίτον, την παράβαση των άρθρων 24 και 26 του ΚΥΚ και, τέλος, την παράβαση των άρθρων 86 επ. του ΚΥΚ. Οι λόγοι αυτοί θα συνοψιστούν μόνο κατά το μέτρο που αφορούν την παρούσα αίτηση αναιρέσεως.

- 11 Πρώτον, η επίδικη απόφαση είχε, κατά τους ισχυρισμούς του, ανεπαρκή αιτιολογία. Η απόφαση περιορίστηκε να διαπιστώσει ότι ο αναιρεσειών επέδειξε ανικανότητα κατά την άσκηση διπλωματικών καθηκόντων. Όμως, η νέα αυτή τοποθέτηση έρχοζε όσο το δυνατόν ακριβέστερης αιτιολογίας, καθόσον δεν εντασσόταν στο σύνηθες σύστημα των εκ περιτροπής μεταθέσεων.
- 12 Δεύτερον, ο αναιρεσειών ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή προσέβαλε τα δικαιώματά του άμυνας, παραλείποντας, παρά τις επανειλημμένες αιτήσεις του, να του κοινοποιήσει τα έγγραφα βάσει των οποίων εξέδωσε την απόφαση περί νέας τοποθέτησής. Συγκεκριμένα, δεν του διαβίβασε τις τέσσερις καταγγελίες που αναφέρει στο σημειώμά του της 8ης Μαΐου 1992 ο γενικός διευθυντής της ΓΔ Ι, Ε. Fossati, αλλά περιορίστηκε να του χορηγήσει μόνο μια περίληψη. Επίσης, δεν του είχε ποτέ προηγουμένως κοινοποιηθεί μια σειρά εγγράφων συνημμένων στο υπόμνημα αντικρούσεως της Επιτροπής.
- 13 Τρίτον, η Επιτροπή, εκδίδοντας την επίδικη απόφαση βάσει των κατηγοριών που διατυπώθηκαν κατά του αναιρεσειόντος χωρίς να διενεργήσει οποιαδήποτε έρευνα, παρέβη το άρθρο 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, σύμφωνα με το οποίο:

«Οι Κοινότητες παρέχουν βοήθεια στον υπάλληλο, ιδίως σε περίπτωση διώξεως των δραστών απειλών, προσβολών εξυβρίσεων, δυσφημήσεων ή αποπειρών εναντίον του προσώπου και της περιουσίας είτε του ιδίου είτε των μελών της οικογενείας του, λόγω της ιδιότητάς του ή των καθηκόντων του.»

- 14 Κατά τον αναιρεσειόντα, ήταν επιβεβλημένη, βάσει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, η διενέργεια έρευνας προκειμένου να αποκατασταθεί η υπόληψή του που είχε θιγεί από αβάσιμες κατηγορίες (βλ. αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 1974, 53/72, Guillot κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1974, σ. 407, σκέψη 3, και της 18ης Οκτωβρίου 1976, 128/75, Ν. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1976, σ. 591, σκέψεις 10 και 15).

- 15 Τέταρτον, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 26 του ΚΥΚ, το οποίο ορίζει στα δύο πρώτα εδάφια ότι:

«Ο ατομικός φάκελος του υπαλλήλου πρέπει να περιέχει:

- α) όλα τα έγγραφα που αφορούν [την υπηρεσιακή] του κατάσταση και όλες τις εκθέσεις που αφορούν την ικανότητα, την απόδοση ή τη συμπεριφορά του·
- β) τις παρατηρήσεις που έχουν διατυπωθεί από τον υπάλληλο για τα έγγραφα αυτά.

Κάθε έγγραφο πρέπει να καταχωρίζεται, να αριθμείται και να ταξινομείται χωρίς να διακόπτεται η συνέχεια· το όργανο δεν δύναται ούτε να αντιτάξει στον υπάλληλο ούτε να επικαλεστεί εναντίον του έγγραφα, τα οποία αναφέρονται στην ανωτέρω περίπτωση α', αν δεν του έχουν κοινοποιηθεί πριν από την ταξινόμησή τους.»

- 16 Πράγματι, κατόπιν των κατηγοριών που διατυπώθηκαν κατά του αναιρεσειόντος από τις αρχές του Μπαγκλαντές, ο προϊστάμενος της Αντιπροσωπείας J. Bailly απέστειλε στην Επιτροπή στις Βρυξέλλες μια έκθεση με ημερομηνία 21 Μαρτίου 1992, που αφορούσε τη συμπεριφορά του, χωρίς να του την έχει κοινοποιήσει και χωρίς να έχει τοποθετηθεί αντίγραφο της εκθέσεώς αυτής στον ατομικό του φάκελο.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 17 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε κατ' αρχάς, στη σκέψη 59, ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας βλαπτικής αποφάσεως έχει ως σκοπό να επιτρέψει στον ενδιαφερόμενο να εκτιμήσει αν η απόφαση είναι ή όχι παράνομη και στον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχό του όσον αφορά τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 18 Εν συνεχεία τονίστηκε, στη σκέψη 60, ότι η έκταση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις συγκεκριμένες περιστάσεις (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 1984, 69/83, Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1984, σ. 2447, σκέψη 36, και της 13ης Δεκεμβρίου 1989, C-169/88, Prella κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 4335, σκέψη 9). Ειδικότερα, μια απόφαση είναι δεόντως αιτιολογημένη, εφόσον εκδίδεται εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον εμπλεκόμενο υπάλληλο και του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενό της (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1981, 125/80, Arning κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2539).
- 19 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο τόνισε, στη σκέψη 61, ότι, πριν από την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, ο αναιρεσείων είχε κατ' αρχάς ενημερωθεί για την προοπτική της νέας τοποθετήσεώς του από τον Lipman, βοηθό του γενικού διευθυντή, κατόπιν από τον J. Prat, με έγγραφο της 13ης Ιουλίου 1992. Επιπλέον, ο αναιρεσείων είχε σειρά συνομιλιών για το θέμα αυτό με τους Lipman, Fossati και Prat μεταξύ της 7ης Αυγούστου και της 9ης Σεπτεμβρίου 1992. Τέλος, ο αναιρεσείων είχε τη δυνατότητα να εκθέσει τα επιχειρήματά του κατά της από 9 Οκτωβρίου 1992 αποφάσεως περί νέας τοποθετήσεως, με την έφεσή του της 19ης Οκτωβρίου.
- 20 Το Πρωτοδικείο, θεωρώντας ότι είχε δοθεί η δυνατότητα στον αναιρεσείοντα να εκτιμήσει το βάσιμο της επίδικης αποφάσεως και τη σκοπιμότητα της υποβολής της σε δικαστικό έλεγχο, έκρινε, στη σκέψη 62, ότι η αιτιολογία της αποφάσεως αυτής ήταν επαρκής.
- 21 Όσον αφορά την προβαλλόμενη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και την παράβαση του άρθρου 24 του ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε κατ' αρχάς, στη σκέψη 81, ότι τα θεσμικά όργανα της Κοινότητας διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά την οργάνωση των υπηρεσιών τους και κατά την τοποθέτηση, προκειμένου να εκπληρώσουν την αποστολή τους, του προσωπικού που έχει τεθεί στη διάθεσή τους, εφόσον η τοποθέτηση αυτή πραγματοποιείται προς το συμφέρον της υπηρεσίας και τηρείται η αντιστοιχία των θέσεων. Το Πρωτοδικείο τόνισε επίσης ότι, οσάκις ένα τέτοιο μέτρο δεν θίγει την υπηρεσιακή κατάσταση του υπαλλήλου ή την αρχή της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως, η διοίκηση δεν υποχρεούται να ακούσει προηγουμένως τον ενδιαφερόμενο (απόφαση της 7ης Μαρτίου 1990, C-116/88 και C-149/88, Hecq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-599, σκέψη 14).

22. Εν συνεχεία, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε στη σκέψη 83 ότι η μετάθεση υπαλλήλου, προκειμένου να τεθεί τέρμα σε μια υπηρεσιακή κατάσταση που κατέστη αφόρητη, αποτελεί μέτρο λαμβανόμενο προς το συμφέρον της υπηρεσίας και ότι μια απόφαση νέας τοποθέτησεως υπαλλήλου που συνεπάγεται τη μετοίκισή του σε άλλο τόπο υπηρεσίας, παρά τη θέλησή του, πρέπει να λαμβάνεται με τη δέουσα προσοχή και ιδιαίτερη μέριμνα, λαμβανομένου ιδίως υπόψη του προσωπικού συμφέροντος του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου (προπαρατεθείσα απόφαση Hecq κατά Επιτροπής, σκέψη 22 και 23, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουνίου 1993, T-50/92, Fiorani κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-555, σκέψη 35).
23. Το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 85, ότι το επίδικο μέτρο της νέας τοποθέτησεως έπρεπε να θεωρηθεί ότι ελήφθη προς το συμφέρον και μόνον της λειτουργίας της Αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Ντάκκα και, γενικότερα, των εξωτερικών σχέσεων της Επιτροπής με τη συγκεκριμένη τρίτη χώρα.
24. Από τα διάφορα έγγραφα που είχαν τοποθετηθεί στον φάκελο προέκυπτε, συγκεκριμένα, ότι η κατάσταση στην Αντιπροσωπεία ήταν πολύ τεταμένη και ότι είχαν διατυπωθεί πολλές καταγγελίες κατά της συμπεριφοράς του αναιρεσιόντος. Συναφώς, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι η ύπαρξη και μόνον των καταγγελιών, ανεξάρτητα από το βάσιμό τους, μπορούσε να δικαιολογήσει, προς το συμφέρον και μόνο της υπηρεσίας, τη νέα τοποθέτηση του αναιρεσιόντος στην έδρα του οργάνου.
25. Εν συνεχεία, το Πρωτοδικείο τόνισε στη σκέψη 85 ότι η επίδικη απόφαση δεν είχε επιφέρει αλλαγή στον βαθμό ούτε είχε επηρεάσει την υπηρεσιακή κατάσταση του αναιρεσιόντος, αλλά είχε αιτιολογηθεί με το γεγονός ότι ο αναιρεσιώντων, χωρίς να αμφισβητούνται τα επαγγελματικά του προτερήματα, δεν είχε επιδείξει τις ικανότητες που είναι απαραίτητες για την άσκηση διπλωματικής φύσεως καθηκόντων. Για τα γεγονότα αυτά δεν κινήθηκε πειθαρχική διαδικασία κατά του αναιρεσιόντος.
26. Δεδομένου ότι επρόκειτο για μέτρο ληφθέν προς το συμφέρον της υπηρεσίας και όχι για πειθαρχική κύρωση ή για απόφαση επηρεάζουσα την υπηρεσιακή κατάσταση του αναιρεσιόντος, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 86, ότι ο αναιρεσιώντων δεν μπορούσε να προβάλει προσβολή των δικαιωμάτων του άμυνας (προπαρατεθείσες αποφάσεις Fiorani κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 36-Arguing κατά Επιτροπής, σκέψη 17, και Hecq κατά Επιτροπής, σκέψη 14).

- 27 Το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε επίσης στο ότι η επίδικη απόφαση αποτελούσε μέτρο ληφθέν προς το συμφέρον της υπηρεσίας, για να απορρίψει την αιτίαση περί παραβάσεως του άρθρου 24 του ΚΥΚ.
- 28 Το Πρωτοδικείο έκρινε στη σκέψη 89 ότι η υποχρέωση που επιβάλλει το άρθρο 24 του ΚΥΚ στην Επιτροπή, ενόψει σοβαρών κατηγοριών που άπτονται της επαγγελματικής εντιμότητας του υπαλλήλου, να λαμβάνει όλα τα προσήκοντα μέτρα για να ερευνά αν οι κατηγορίες είναι βάσιμες, δεν ισχύει παρά μόνον οσάκις η Επιτροπή αποφασίζει να κινήσει πειθαρχική διαδικασία κατά του υπαλλήλου. Αντιθέτως, οσάκις η Επιτροπή αποφασίζει, όπως εν προκειμένω, ότι δεν υπάρχει λόγος να δοθεί συνέχεια στις κατηγορίες κατά του εν λόγω υπαλλήλου και ότι δεν προκύπτει καμία βλαπτική για την επαγγελματική του εντιμότητα συνέπεια, μια τέτοια απόφαση ισοδυναμεί, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, με απόρριψη των κατηγοριών κατά του προσφεύγοντος και με αποκατάσταση της επαγγελματικής υπολήψεώς του (προ-παρατεθείσα απόφαση N. κατά Επιτροπής, σκέψεις 13 έως 15).
- 29 Όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, στη σκέψη 102, ότι η διάταξη αυτή αποσκοπεί στη διασφάλιση των δικαιωμάτων άμυνας του υπαλλήλου, αποτρέποντας το ενδεχόμενο οι αποφάσεις που λαμβάνονται από την ΑΔΑ και επηρεάζουν την υπηρεσιακή του κατάσταση να στηρίζονται σε πραγματικά περιστατικά που αφορούν τη συμπεριφορά του και τα οποία δεν περιέχονται στον ατομικό του φάκελο (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 5ης Δεκεμβρίου 1990, T-82/89, Marcato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-735, σκέψη 78· της 30ής Νοεμβρίου 1993, T-76/92, Τσιριμώκος κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-1281, σκέψεις 33 έως 35, και της 9ης Φεβρουαρίου 1994, T-109/92, Lacruz Bassols κατά Δικαστηρίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-105, σκέψη 68). Δεδομένου ότι η επίδικη απόφαση αποτελούσε μέτρο ληφθέν προς το συμφέρον της υπηρεσίας και όχι πειθαρχική κύρωση ή μέτρο επηρεάζον την υπηρεσιακή κατάσταση ή τη σταδιοδρομία του, ο αναιρεσιών δεν μπορούσε να προβάλει ενδεχόμενη παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ.
- 30 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε, στη σκέψη 108, την προσφυγή ακυρώσεως στο σύνολό της. Επίσης, απέρριψε, στη σκέψη 131, το αίτημα περί επιδικάσεως χρηματικής ικανοποίησεως για ηθική βλάβη, δεδομένου ότι ο παράνομος χαρακτήρας της συμπεριφοράς που προσαπτόταν στην Επιτροπή στηριζόταν στις ίδιες αιτιάσεις με εκείνες που είχαν προβληθεί προς

στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως. Τέλος, το Πρωτοδικείο καταδίκασε, στη σκέψη 137, την Επιτροπή να φέρει, πλέον των δικών της εξόδων, το ήμισυ των εξόδων του αναιρεσείοντος, εφόσον η συμπεριφορά της, μετά την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, είχε συντελέσει στην άσκηση της προσφυγής.

Η αίτηση αναιρέσεως

31 Κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, ο αναιρεσείων άσκησε αναίρεση με την οποία ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου·

— να ακυρώσει την επίδικη απόφαση·

— να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου να αποφανθεί εκ νέου επί του αιτήματός του περί ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης που υπέστη λόγω της επίδικης αποφάσεως·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρωτοβάθμιας όσο και της αναιρετικής διαδικασίας.

32 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη και να καταδικάσει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

33 Με την αίτηση αναιρέσεως ο αναιρεσείων διατυπώνει κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως μια σειρά αιτιάσεων που μπορούν να καταταγούν σε έξι λόγους αναιρέσεως:

— πλάνη περί το δίκαιο και την αιτιολογία όσον αφορά το περιεχόμενο της υποχρέωσης αιτιολογήσεως που υπέχει η Επιτροπή·

- πλάνη περί το δίκαιο καθότι το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι η ύπαρξη και μόνον καταγγελιών κατά του αναιρεσειόντος μπορούσε, ανεξάρτητα από το βάσιμό τους, να αιτιολογήσει, προς το συμφέρον της υπηρεσίας και μόνο, τη νέα τοποθέτησή του·
- πλάνη περί το δίκαιο καθότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη τα προσωπικά του συμφέροντα και παρέβη το άρθρο 24 του ΚΥΚ·
- παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ καθότι το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι μπορούσαν να αντιταχθούν στον υπάλληλο έγγραφα τα οποία δεν περιείχοντο στον ατομικό του φάκελο·
- αδικαιολόγητος περιορισμός του πεδίου εφαρμογής των δικαιωμάτων άμυνας·
- αδικαιολόγητη συνεκτίμηση εγγράφων εκ μέρους του Πρωτοδικείου.

Επί του πρώτου λόγου

34 Ο αναιρεσειών υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε ότι η επίδικη απόφαση ήταν επαρκώς αιτιολογημένη. Πράγματι, καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως νέας τοποθετήσεως, η Επιτροπή κατακράτησε μια σειρά από χρήσιμα πληροφοριακά στοιχεία. Συγκεκριμένα, παρά τις επανειλημμένες αιτήσεις του αναιρεσειόντος, η Επιτροπή εξακολούθησε να αρνείται να του κοινοποιήσει τις καταγγελίες επί των οποίων στηριζόταν και περιορίστηκε στην προφορική περίληψή τους.

35 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μια απόφαση είναι δεόντως αιτιολογημένη, εφόσον εκδίδεται εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του ληφθέντος έναντι αυτού μέτρου (βλ. τις προπαρατεθείσες αποφάσεις *Apíng* κατά *Επιτροπής*, σκέψη 13, και *Hecq* κατά *Επιτροπής*, σκέψη 26).

- 36 Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, όμως, προκύπτει ότι:
- με σημείωμα της 8ης Μαΐου 1992, ο αναιρεσειών πληροφορήθηκε την ύπαρξη τεσσάρων καταγγελιών για ανάρμοστη συμπεριφορά την οποία είχε επιδείξει κατά την άσκηση των καθηκόντων του στην Αντιπροσωπεία της Ντάκκα.
 - με σειρά τηλεμοιοτυπιών και σημειωμάτων που απέστειλε στις 15 και 28 Ιουνίου και μεταξύ της 11ης και της 18ης Ιουλίου 1992, απάντησε στις κατηγορίες που του γνωστοποιήθηκαν ως ανωτέρω.
 - στις 13 Ιουλίου 1992, ο αρμόδιος για τις σχέσεις Βορρά-Νότου στη ΓΔ Ι γενικός διευθυντής τού γνωστοποίησε την πρόθεσή του να ζητήσει την εκ νέου τοποθέτησή του στις Βρυξέλλες, υπογραμμίζοντας ότι το μέτρο αυτό δεν αποτελούσε ούτε πειθαρχικό μέτρο ούτε αποτέλεσμα αρνητικής εκτιμής των επαγγελματικών του ικανοτήτων επεξεργασίας και ανάλυσης, αλλά το αποτέλεσμα της διαπιστώσεως ότι οι ικανότητές του θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν καλύτερα εάν εργαζόταν στο εσωτερικό της Επιτροπής απ' ό,τι σε μια αντιπροσωπεία όπου η ικανότητά του να προσαρμωθεί σε ένα διπλωματικό περιβάλλον δεν ήταν η προσδοκώμενη.
 - ο G. Ojha παρέσχε εξηγήσεις στον βοηθό του γενικού διευθυντή του στις 7 Αυγούστου 1992, στον διευθυντή του στις 7 Σεπτεμβρίου 1992 και στον γενικό διευθυντή του στις Βρυξέλλες στις 9 Σεπτεμβρίου 1992.
 - στην έφεση που άσκησε ενώπιον της επιτροπής των εκ περιτροπής μεταθέσεων, εξέθεσε τα επιχειρήματα που προέβαλε κατά της αποφάσεως περί νέας τοποθετήσεώς του.
- 37 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι είχε παρασχεθεί στον αναιρεσειόντα η δυνατότητα να εκτιμήσει τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως και τη σκοπιμότητα της υποβολής της σε δικαστικό έλεγχο.
- 38 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου

- 39 Ο αναιρεσειών υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο πλανήθηκε περί το δίκαιο και την αιτιολογία, δεχόμενο ότι η Επιτροπή ορθώς επικαλέστηκε, για να αιτιολογήσει την απόφαση περί νέας τοποθετήσεως προς το συμφέρον της υπηρεσίας, την ύπαρξη και μόνον καταγγελιών στρεφόμενων κατ' αυτού, ανεξάρτητα από το βάσιμό τους. Κανένας κανόνας δικαίου δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη λύση αυτή, η οποία, επιπλέον, παραβιάζει τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης.
- 40 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η νομολογία του Δικαστηρίου έχει αναγνωρίσει στα θεσμικά όργανα της Κοινότητας ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για την οργάνωση των υπηρεσιών τους σε συνάρτηση με την αποστολή που τους έχει ανατεθεί και για την τοποθέτηση του προσωπικού που διαθέτουν προς εκπλήρωση της αποστολής αυτής, υπό τον όρο ότι η τοποθέτηση αυτή πραγματοποιείται τηρουμένης της αντιστοιχίας μεταξύ θέσεως και βαθμού (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση *Lux* κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, σκέψη 17, και απόφαση της 23ης Μαρτίου 1988, 19/87, *Hecq* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 1681, σκέψη 6).
- 41 Το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως κρίνει ότι οι δυσχέρειες που αφορούν εσωτερικές σχέσεις, όταν αποτελούν αιτία εντάσεων που βλάπτουν την εύρυθμη λειτουργία της υπηρεσίας, δικαιολογούν μετάθεση του υπαλλήλου προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Ένα τέτοιο μέτρο μπορεί μάλιστα να ληφθεί ανεξάρτητα από το ζήτημα της ευθύνης για τα σχετικά συμβάντα (βλ. απόφαση της 12ης Ιουλίου 1979, 124/78, *List* κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979, σ. 217, σκέψη 13).
- 42 Η εφαρμογή της νομολογίας αυτής επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο στον τομέα των εξωτερικών σχέσεων μιας υπηρεσίας, όπως ιδιαίτερος δε οσάκις στην υπηρεσία αυτή έχει ανατεθεί διπλωματική αποστολή. Αυτό που χαρακτηρίζει τα διπλωματικά καθήκοντα είναι, πράγματι, η πρόληψη κάθε εντάσεως και ο κατευνασμός των εντάσεων που μπορούν παρ' όλ' αυτά να δημιουργηθούν. Για τα καθήκοντα αυτά απαιτείται να υπάρχει οπωσδήποτε εμπιστοσύνη μεταξύ των συνομιλητών. Αφ' ης η εμπιστοσύνη αυτή κλονισθεί,

για οποιονδήποτε λόγο, ο εμπλεκόμενος υπάλληλος δεν είναι πλέον σε θέση να εκτελέσει τέτοια καθήκοντα. Προκειμένου να μην επεκταθούν στο σύνολο της υπηρεσίας στην οποία ανήκει ο υπάλληλος οι μομφές που διατυπώνονται κατ' αυτού, η χρηστή διοίκηση επιβάλλει στο θεσμικό όργανο να λάβει, χωρίς καθυστέρηση, κάποιο μέτρο απομακρύνσεως του υπαλλήλου.

- 43 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων που διαπίστωσε, το Πρωτοδικείο έκρινε ορθώς ότι η Επιτροπή καλώς στηρίχθηκε στην ύπαρξη και μόνο διαφόρων καταγγελιών στρεφόμενων κατά της συμπεριφοράς του αναιρεσειόντος, ανεξάρτητα από το βάσιμό τους, για να διατάξει, προς το συμφέρον της υπηρεσίας, την πρόωγη νέα τοποθέτησή του στην έδρα του οργάνου, στις Βρυξέλλες.
- 44 Επομένως, ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου

- 45 Με το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου, ο αναιρεσειών υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, κρίνοντας ότι το μέτρο της νέας τοποθέτησεως ελήφθη αποκλειστικά και μόνον προς το συμφέρον της εύρυθμης λειτουργίας της υπηρεσίας, παραβίασε την αρχή κατά την οποία, για τη λήψη αποφάσεως περί νέας τοποθέτησεως, η οποία συνεπάγεται τη μετοίκηση του υπαλλήλου παρά τη θέλησή του, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη και το προσωπικό συμφέρον του υπαλλήλου.
- 46 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, ο αναιρεσειών ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 24 του ΚΥΚ, θεωρώντας ότι το προβλεπόμενο στη διάταξη αυτή καθήκον αρωγής της διοικήσεως έναντι των υπαλλήλων δεν υφίσταται παρά μόνον οσάκις η διοίκηση αποφασίζει να κινήσει πειθαρχική διαδικασία κατά του εμπλεκόμενου υπαλλήλου.

Επί του πρώτου σκέλους

- 47 Πρέπει να τονιστεί, αφενός, ότι το Πρωτοδικείο υπενθύμισε δεόντως στη σκέψη 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι μια απόφαση περί νέας τοποθετήσεως υπαλλήλου, η οποία συνεπάγεται τη μετοίκηση σε άλλο τόπο υπηρεσίας, παρά τη θέλησή του, πρέπει να λαμβάνεται με τη δέουσα επιμέλεια και ιδιαίτερη μέριμνα, λαμβανομένου ιδίως υπόψη του προσωπικού συμφέροντος του εμπλεκόμενου υπαλλήλου.
- 48 Αφετέρου, η κρίση που διατύπωσε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το επίδικο μέτρο της νέας τοποθετήσεως είχε ληφθεί προς το συμφέρον και μόνον της εύρυθμης λειτουργίας της Αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Ντάκκα, πρέπει να ερμηνευθεί σε συνάρτηση με τα συμφραζόμενά της. Από τις σκέψεις 85 και 86 προκύπτει ότι, με τη διατύπωση αυτή, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε απλώς ότι η απόφαση περί νέας τοποθετήσεως είχε πράγματι ληφθεί προς το συμφέρον της υπηρεσίας και ότι δεν συνιστούσε συγκαλυμμένο πειθαρχικό μέτρο. Πέραν αυτού δεν έκρινε ότι η Επιτροπή είχε αγνοήσει το συμφέρον του αναιρεσιβλήτου.
- 49 Επομένως, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου, καθόσον στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους

- 50 Ο αναιρεσιβλήτης προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι, στη σκέψη 89, προέβη σε κακή εκτίμηση του άρθρου 24 του ΚΥΚ, θεωρώντας ότι το καθήκον αρωγής της διοικήσεως έναντι των υπαλλήλων που προβλέπεται στη διάταξη αυτή δεν υφίσταται παρά μόνον οσάκις η διοίκηση αποφασίζει να κινήσει πειθαρχική διαδικασία κατά του εμπλεκόμενου υπαλλήλου.

- 51 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι το καθήκον αρωγής που υπέχει το όργανο από το άρθρο 24 του ΚΥΚ ουδόλως εξαρτάται από την κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας κατά του εμπλεκόμενου υπαλλήλου. Για παράδειγμα, η απόφαση της Επιτροπής να μην κινήσει πειθαρχική διαδικασία κατά του εμπλεκόμενου υπαλλήλου δεν εμπόδισε το Δικαστήριο, στην προπαρατεθείσα απόφαση *Guilloy κατά Επιτροπής*, να διαπιστώσει ότι η Επιτροπή είχε παραβεί το άρθρο 24 του ΚΥΚ, μη λαμβάνοντας όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξετάσει το βάσιμο των κατηγοριών του προϊσταμένου.
- 52 Επομένως, η ερμηνεία την οποία έδωσε το Πρωτοδικείο στο άρθρο 24 του ΚΥΚ πρέπει να θεωρηθεί εσφαλμένη. Ωστόσο, η ερμηνεία αυτή δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την ακύρωση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εφόσον το διατακτικό της αποφάσεως παρίσταται βάσιμο για άλλους νομικούς λόγους (βλ., υπ' αυτό το πνεύμα, απόφαση της 9ης Ιουνίου 1992, C-30/91 P, *Lestelle κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1992, σ. I-3755, σκέψη 28).
- 53 Αρκεί συναφώς να διαπιστωθεί ότι ο λόγος που αφορά δήθεν παράβαση του άρθρου 24 του ΚΥΚ ήταν εν προκειμένω αλυσιτελής. Εφόσον μια μετάθεση ή μια νέα τοποθέτηση μπορεί να αποφασιστεί με γνώμονα απλώς και μόνο την ύπαρξη καταγγελιών, οσάκις αυτό απαιτεί το συμφέρον της υπηρεσίας, δεν μπορεί να προσαφθεί στο θεσμικό όργανο ότι έλαβε τέτοιο μέτρο χωρίς να έχει προηγουμένως διενεργήσει έρευνα προκειμένου να ελέγξει το βάσιμο των εν λόγω καταγγελιών. Στο πλαίσιο αυτό, η ενδεχόμενη παράβαση του καθήκοντος αρωγής δεν μπορεί να συνεπάγεται παρά την ακύρωση αποκλειστικά και μόνο της αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση αρωγής (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση *Guilloy κατά Επιτροπής*, σκέψη 14) και, ενδεχομένως, να συνιστά υπηρεσιακό πταίσμα δυνάμενο να θεμελιώσει την ευθύνη της Κοινότητας.
- 54 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου, πέμπτου και έκτου λόγου

- 55 Με τον τέταρτο και τον πέμπτο λόγο, ο αναιρεσείων προσάπτει κατ' ουσίαν στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη το άρθρο 26 του ΚΥΚ, δεχόμενο ότι η απόφαση νέας τοποθέτησεως εγκύρως στηρίχθηκε σε έγγραφα τα οποία δεν είχαν περιληφθεί στον φάκελό του και δεν του είχαν κοινοποιηθεί, για τον λόγο ότι η απόφαση αυτή δεν επηρέαζε ούτε την υπηρεσιακή του κατάσταση ούτε τη σταδιοδρομία του.
- 56 Με τον έκτο λόγο, ο αναιρεσείων προσάπτει ειδικότερα στο Πρωτοδικείο ότι πλανήθηκε περί το δίκαιο και την αιτιολογία δεχόμενο, βάσει μιας εκθέσεως του προϊστάμενου της Αντιπροσωπείας, της 21ης Μαΐου 1992, η οποία δεν κοινοποιήθηκε στον ενδιαφερόμενο αλλ' απλώς τοποθετήθηκε στον φάκελο της δικογραφίας του Πρωτοδικείου, στα πλαίσια της ένδικης διαδικασίας, ότι η επίδικη απόφαση μπορούσε να αιτιολογηθεί από το συμφέρον της υπηρεσίας, ενόψει της τεταμένης καταστάσεως που επικρατούσε στην Αντιπροσωπεία της Επιτροπής στη Ντάκκα.
- 57 Πρέπει, κατ' αρχάς, να υπενθυμιστεί ότι το άρθρο 26 του ΚΥΚ σκοπό έχει να εμποδίζει την εκ μέρους της ΑΔΑ έκδοση αποφάσεων που επηρεάζουν την υπηρεσιακή κατάσταση και τη σταδιοδρομία του εμπλεκόμενου υπαλλήλου, βάσει περιστατικών αφορώντων τη συμπεριφορά του, τα οποία δεν έχουν περιληφθεί στον ατομικό του φάκελο και δεν έχουν κοινοποιηθεί στον ενδιαφερόμενο (βλ. αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 1972, 88/71, Brasseur κατά Κοινοβουλίου, Rec. 1972, σ. 499, σκέψη 11· της 12ης Φεβρουαρίου 1987, 233/85, Bonino κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 739, σκέψη 11, και της 7ης Οκτωβρίου 1987, 140/86, Strack κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3939, σκέψη 7).
- 58 Μια απόφαση, όμως, περί νέας τοποθέτησεως επηρεάζει αναγκαστικά την υπηρεσιακή κατάσταση του ενδιαφερομένου υπαλλήλου, καθόσον μεταβάλλει τον τόπο και τις συνθήκες ασκήσεως, καθώς και τη φύση των καθηκόντων. Η απόφαση αυτή μπορεί επίσης να έχει επίπτωση στη σταδιοδρομία του υπαλλήλου αυτού, στο μέτρο που μπορεί να ασκήσει επιρροή στη μελλοντική επαγγελματική του προοπτική, δεδομένου ότι ορισμένα καθήκοντα μπορούν, επί ομοίας κατατάξεως, να οδηγήσουν καλύτερα από άλλα σε προαγωγή, λόγω της φύσεως των αναλαμβανόμενων ευθυνών που προϋποθέτουν.

- 59 Επομένως, το Πρωτοδικείο, κρίνοντας, αφενός, ότι ο σκοπός του άρθρου 26 του ΚΥΚ έγκειται στο να διασφαλίζει τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας του υπαλλήλου, εμποδίζοντας την εκ μέρους της ΑΔΑ έκδοση αποφάσεων που επηρεάζουν την υπηρεσιακή του κατάσταση και τη σταδιοδρομία του, βάσει περιστατικών που αφορούν τη συμπεριφορά του και δεν μνημονεύονται στον ατομικό του φάκελο και, αφετέρου, ότι η επίδικη απόφαση περί νέας τοποθέτησης δεν επηρέαζε ούτε την υπηρεσιακή κατάσταση ούτε τη σταδιοδρομία του αναιρεσείοντος, παρέβη το άρθρο 26 του ΚΥΚ.
- 60 Δεχόμενο, κατ' ακολουθία, ότι μπορούσαν να αντιταχθούν στον αναιρεσείοντα έγγραφα τα οποία δεν του είχαν κοινοποιηθεί και τα οποία αφορούσαν τη συμπεριφορά του εντός της υπηρεσίας, το Πρωτοδικείο παρέβη ειδικότερα το άρθρο 26, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ.
- 61 Συγκεκριμένα, από τις σκέψεις 73, 79 και 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι διάφορα έγγραφα, επισυναπτόμενα στο υπόμνημα αντικρούσεως της Επιτροπής, δεν είχαν προηγουμένως κοινοποιηθεί στον αναιρεσείοντα και ότι το Πρωτοδικείο δέχθηκε, παρ' όλ' αυτά, ότι το όργανο μπορούσε να τα λάβει υπόψη κατά τη λήψη της αποφάσεως περί νέας τοποθέτησεως (βλ. τις σκέψεις 12 και 24 ανωτέρω).
- 62 Επομένως, ο τέταρτος, ο πέμπτος και ο έκτος λόγος είναι βάσιμοι. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί, καθόσον το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το άρθρο 26 του ΚΥΚ δεν είχε εφαρμογή και ότι δεν μπορούσε να διαπιστωθεί καμία παράβαση του άρθρου 26, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ.
- 63 Σύμφωνα με το άρθρο 54, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αν η αναίρεση είναι βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου. Στην περίπτωση αυτή, μπορεί είτε το ίδιο να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Πρωτοδικείο για να την κρίνει. Δεδομένου ότι η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο πρέπει να αποφανθεί οριστικά επί του τετάρτου, του πέμπτου και του έκτου λόγου της προσφυγής, οι οποίοι κακώς απορρίφθηκαν από το Πρωτοδικείο.

Επί της προσφυγής ακυρώσεως

- 64 Ο αναιρεσείων προσάπτει στην Επιτροπή ότι έλαβε την επίδικη απόφαση βάσει τεσσάρων καταγγελιών που μνημονεύονται στο έγγραφο που του απέστειλε ο διευθυντής της ΓΔ Ι, E. Fossati, στις 8 Μαΐου 1992, μολονότι οι καταγγελίες αυτές, που περιείχαν εκτιμήσεις σχετικά με τη συμπεριφορά του εντός της υπηρεσίας, ούτε του γνωστοποιήθηκαν ούτε τοποθετήθηκαν στον φάκελό του.
- 65 Ο αναιρεσείων ισχυρίζεται επίσης ότι μια σειρά από έγγραφα που η Επιτροπή επισύναψε στο υπόμνημα αντικρούσεως δεν του είχαν ποτέ πριν κοινοποιηθεί. Πρόκειται για:
- i) μια καταγγελία της ανθρωπιστικής οργανώσεως «Γιατροί χωρίς σύνορα», της 22ας Απριλίου 1992, σχετικά με ένα συμβάν που έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια μιας συσκέψεως πραγματοποιηθείσας στις 2 Απριλίου 1992 με ορισμένα μέλη της Αντιπροσωπείας στη Ντάκκα στα οποία συγκαταλεγόταν ο αναιρεσείων·
 - ii) μια πολύ λεπτομερή έκθεση, η οποία καταρτίστηκε στις 21 Μαΐου 1992 από τον προϊστάμενο της Αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Ντάκκα και απευθυνόταν στον αρμόδιο για τις σχέσεις Βορρά-Νότου γενικό διευθυντή της ΓΔ Ι και η οποία περιγράφει μια κατάσταση εντάσεως που επικρατούσε στην Αντιπροσωπεία και αποδίδεται στον αναιρεσείωντα·
 - iii) μια αιτίαση που απηύθυνε στις 18 Ιουνίου 1992 το Υπουργείο της γιούτας της Κυβερνήσεως του Μπαγκλαντές προς τον προϊστάμενο της Αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Ντάκκα·
 - iv) ένα σημείωμα του J. Prat προς τον διευθυντή προσωπικού και διοικήσεως F. de Koster της 13ης Ιουλίου 1992, με το οποίο ζητήθηκε να κινηθεί η διαδικασία ανακλήσεως του αναιρεσείωντος στις Βρυξέλλες·

v) ένα εμπιστευτικό σημείωμα της 16ης Ιουλίου 1992 του J. Bailly προς τον J. Prat, σχετικά με την ανάγκη νέας τοποθετήσεως του αναιρεσειόντος στις Βρυξέλλες λόγω της συμπεριφοράς του τόσο εντός όσο και εκτός της Αντιπροσωπείας·

vi) ένα πρακτικό, με ημερομηνία 14 Σεπτεμβρίου 1992, της συσκέψεως της 9ης Σεπτεμβρίου 1992 μεταξύ του J. Prat και του αναιρεσειόντος, σχετικά με τη νέα τοποθέτησή του στις Βρυξέλλες·

vii) διάφορα σημειώματα της 14ης, 15ης, 18ης, 19ης και 28ης Οκτωβρίου 1992, σχετικά με την επιθετικότητα την οποία επέδειξε ο αναιρεσειών στις 14 Οκτωβρίου 1992 έναντι ενός μέλους της Αντιπροσωπείας, ονόματι Hossain·

viii) ένα σημείωμα της 22ας Οκτωβρίου 1992 που απέστειλε ο J. Bailly στους J. Prat και F. de Koster, σχετικά με τα μέτρα που θα έπρεπε να ληφθούν στην περίπτωση που η παραμονή του αναιρεσειόντος παρατεινόταν πέραν της 31ης Οκτωβρίου 1992·

ix) ένα σημείωμα της 8ης Νοεμβρίου 1992 που απέστειλε ο προϊστάμενος της Αντιπροσωπείας στη Ντάκκα στους F. de Koster και J. Prat, σχετικά με ένα συμβάν της 8ης Οκτωβρίου 1992, κατά το οποίο ο αναιρεσειών επέδειξε επιθετικότητα έναντι του προϊσταμένου της Αντιπροσωπείας.

66 Πρέπει κατ' αρχάς να τονιστεί ότι, όπως κρίθηκε στις σκέψεις 57 έως 59 της παρούσας αποφάσεως, το άρθρο 26 του ΚΥΚ είχε εφαρμογή εν προκειμένω, εφόσον η επίδικη απόφαση επηρέαζε την υπηρεσιακή κατάσταση και τη σταδιοδρομία του αναιρεσειόντος.

67 Πρέπει εν συνεχεία να σημειωθεί ότι η παράβαση της διατάξεως αυτής συνεπάγεται την ακύρωση της πράξεως μόνον εφόσον αποδεικνύεται ότι τα επίμαχα έγγραφα άσκησαν καθοριστική επιρροή στην επίδικη απόφαση (βλ. αποφάσεις της 3ης Φεβρουαρίου 1971, 21/70, Rittweger κατά Επιτροπής,

Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 675, σκέψη 35· της 27ης Ιανουαρίου 1983, 263/81, List κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 103, σκέψη 27, και προπαρατεθείσα απόφαση Bonino κατά Επιτροπής, σκέψη 13).

68 Συναφώς, το γεγονός και μόνον ότι ορισμένα έγγραφα δεν τοποθετήθηκαν στον ατομικό φάκελο δεν είναι ικανό να δικαιολογήσει την ακύρωση βλαπτικής αποφάσεως, αν τα έγγραφα αυτά γνωστοποιήθηκαν πράγματι στον ενδιαφερόμενο. Συγκεκριμένα, από το άρθρο 26, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ προκύπτει ότι η απαγόρευση να αντιτάσσονται στον υπάλληλο έγγραφα που αφορούν την ικανότητα, την απόδοση ή τη συμπεριφορά του πλήττει μόνο τα έγγραφα που δεν του έχουν προηγουμένως κοινοποιηθεί. Η εν λόγω απαγόρευση δεν αφορά τα έγγραφα τα οποία, μολονότι του γνωστοποιήθηκαν, δεν έχουν ακόμη τοποθετηθεί στον ατομικό του φάκελο. Σε περίπτωση που το όργανο δεν τοποθετήσει τα έγγραφα αυτά στον ατομικό φάκελο του υπαλλήλου, αυτός διατηρεί το δικαίωμα να υποβάλει σχετική αίτηση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ και, σε περίπτωση απορρίψεως, διοικητική ένσταση. Το όργανο όμως σε καμιά περίπτωση δεν κωλύεται να λάβει απόφαση προς το συμφέρον της υπηρεσίας βάσει εγγράφων που έχουν προηγουμένως κοινοποιηθεί στον ενδιαφερόμενο, για τον λόγο και μόνον ότι τα έγγραφα αυτά δεν έχουν τοποθετηθεί στον ατομικό του φάκελο.

69 Κατόπιν των προεκτεθέντων, πρέπει να εξεταστεί, κατ' αρχάς, ποια έγγραφα κοινοποιήθηκαν στον αναιρεσιόντα και μπορούν, επομένως, να του αντιταχθούν και, εν συνεχεία, αν τα έγγραφα αυτά αρκούν για να αιτιολογήσουν την επίδικη απόφαση.

70 Όσον αφορά τις τέσσερις καταγγελίες που αναφέρει ο αναιρεσιών, διαπιστώνεται ότι ήταν προφορικές και ότι συνοψίστηκαν στο σημείωμα της 8ης Μαΐου 1992, το οποίο απεστάλη στον αναιρεσιόντα. Ο αναιρεσιών αναγνώρισε επίσης ότι η αιτίαση που διατύπωσε στις 18 Ιουλίου 1992 το Υπουργείο της γιούτας της Κυβερνήσεως του Μπαγκλαντές του είχε επίσης κοινοποιηθεί στις 30 Ιουνίου 1992 από τον προϊστάμενο της Αντιπροσωπείας στη Ντάκκα. Όσον αφορά τα σημειώματα που αναφέρθηκαν ανωτέρω υπό τους αριθμούς

vii έως ix, αρκεί η διαπίστωση ότι δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη, καθότι μεταγενέστερα της αποφάσεως της ΑΔΑ της 9ης Οκτωβρίου 1992.

- 71 Αντιθέτως, η εσωτερική έκθεση της 21ης Μαΐου 1992 του προϊστάμενου της Αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Ντάκκα, η έγγραφη αιτίαση της 22ας Απριλίου 1992 της ενώσεως «Γιατροί χωρίς σύνορα», το σημείωμα της 13ης Ιουλίου 1992, με το οποίο ο J. Prat ζήτησε τη νέα τοποθέτηση του αναιρεσιέοντος και το σημείωμα της 14ης Σεπτεμβρίου 1992 που συνιστά το πρακτικό της συσκέψεως της 9ης Σεπτεμβρίου 1992 δεν διαβιβάστηκαν στον αναιρεσιέοντα παρά μόνο μετά την άσκηση της ένδικης προσφυγής.
- 72 Επιβάλλεται ωστόσο η διαπίστωση ότι η δέσμη στοιχείων που περιέχονται στο σημείωμα της 8ης Μαΐου 1992 και στην καταγγελία της 18ης Ιουνίου 1992 αρκεί για να δικαιολογήσει το μέτρο νέας τοποθετήσεως προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Από τα έγγραφα αυτά προκύπτει, πράγματι, ότι ο αναιρεσιέων αντιμετώπιζε σοβαρές δυσχέρειες επικοινωνίας στα πλαίσια των εξωτερικών σχέσεων της Αντιπροσωπείας. Ο βαθμός της εντάσεως ήταν τέτοιος ώστε το Υπουργείο της γιούτας κατέληξε, στο έγγραφο της 18ης Ιουνίου 1992, ανακοινώνοντας στον προϊστάμενο της Αντιπροσωπείας της Επιτροπής ότι ο J. Ojha δεν θα εκαλείτο πλέον σε καμία σύσκεψη και προτείνοντας να οριστεί άλλο πρόσωπο στη θέση του.
- 73 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν αποδείχθηκε ότι τα μη κοινοποιηθέντα έγγραφα άσκησαν καθοριστική επιρροή στη λήψη της επιδικής αποφάσεως.
- 74 Κατόπιν των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή ακυρώσεως του αναιρεσιέοντος.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 75 Το άρθρο 122, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προβλέπει ότι, όταν η αίτηση αναιρέσεως γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει οριστικά τη διαφορά, αποφαινεται και επί των εξόδων. Από το άρθρο 69, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού προκύπτει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, κατά το άρθρο 122, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο, προκειμένου περί αναιρέσεων που ασκούνται από μονίμους ή μη μονίμους υπαλλήλους οργάνου, μπορεί να κατανείμει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων, εφόσον αυτό υπαγορεύει η επείκεια.
- 76 Εν προκειμένω, η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη του J. Ojha στα δικαστικά έξοδα.
- 77 Μολονότι ο αναιρεσείων πράγματι ηττήθηκε, υποστήριξε πάντως ορθώς ότι το άρθρο 26 του ΚΥΚ είχε εφαρμογή στη διαδικασία που τον αφορούσε.
- 78 Πρέπει, επομένως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 122, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, να αποφασιστεί ότι ο αναιρεσείων θα φέρει τα δύο τρίτα των δικαστικών εξόδων, ενώ το ένα τρίτο των εξόδων θα φέρει η Επιτροπή.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1995, T-36/93, Οjha κατά Επιτροπής, καθόσον με αυτή κρίθηκε ότι το άρθρο 26 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δεν είχε εφαρμογή και ότι δεν συνέτρεχε καμία παράβαση του άρθρου 26, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ.**
- 2) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως κατά τα λοιπά.**
- 3) **Απορρίπτει την προσφυγή καθόσον στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ.**
- 4) **Τα δικαστικά έξοδα φέρει κατά τα δύο τρίτα ο αναιρεσείων και κατά το ένα τρίτον η Επιτροπή.**

Edward

Jann

Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Νοεμβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

R. Grass

L. Sevón